

Posudek oponenta diplomové práce

Monica Tesařová: *Sportovní sebevědomí a jeho role ve sportovním výkonu*

Katedra psychologie FFUK, Praha

Předložená práce je z oblasti sportovní psychologie. Po formální stránce je dobře zpracovaná, dobře strukturovaná, psaná srozumitelně. Členěná je klasicky na část teoretickou a empirickou. Bohatá zdrojová literatura ukazuje na autorčinu výbornou orientovanost v tématice. Pokud jsem nic nepřehlédl, tak všechny prameny jsou zahraniční. Zde se ptám, jestli opravdu se v české odborné literatuře nenachází relevantní práce (například u autorů tak odborně zdatných, jako jsou například prof. Hošek nebo prof. Slepíčka). Nestálo by za to na tento fakt absence českých zdrojů krátce okomentovat?

Teoretická část je velmi podrobně zpracovaná a propojuje celou řadu konceptů (sebevědomí, pozitivní emoce, residence, mindfulness, sel-efficacy, úzkost, motivace, well-being aj.). Samozřejmě a logicky je vztažnou proměnnou sportovní výkon. Podstatná je otázka, jaká má být optimální hladina sportovního sebevědomí. Jako čtenář si kladu otázku, jak asi souvisí hladina sportovního sebevědomí s obecnějším sebevědomím běžného života daného sportovce. Je o tom něco známo? Rizika přílišného a naopak nízkého sebevědomí jsou patrně ve všech oblastech života podobná. Analýza generových a kulturních rozdílů dodává práci další zajímavou (a ovšem důležitou) dimenzi.

Vrátím-li se k jedné ze zmíněných proměnných, konkrétně k proměnné well-being, Všímám si, že autorka píše o subjektivní podobě, SWB. V poslední době se stále častěji studuje souvislost s psychologickým 'well-being' (PWB). Ten první je více hedonistický, cílený na vlastní uspokojení. V individuálních sportech je to vcelku srozumitelné, že jde především o toto uspokojení a úspěch. Jak je to ale v kolektivních sportech? Práce je velmi podnětná a nabízí řadu dalších otázek. Jestlipak by vyladěnost dílčích součástí sportovního sebevědomí (měřeného použitým dotazníkem) nebyla výhodná například právě pro SPW nebo pro jiné fenomény (dokonce třeba i mimo oblast sportu)?

Samostatně a podrobně se autorka věnuje hlavnímu nástroji měření sportovního sebevědomí (SCI). Dílčími složkami je fyzická dovednost, kognitivní účinnost a resilience.

V empirické části se ukázalo (a to je hlavní výstup zkoumání, ostatní zde nekomentuji), že vyrovnanost hodnot těchto subčástí nijak podstatně nesouvisí s výkonem; naopak, výhodnější je výraznost jedné z nich. To (a všechny další výsledky a souvislosti) autorka velmi podrobně diskutuje v části Diskuse. Velmi dobře si je vědoma také metodologických obtíží, jako je relativně malý vzorek a mimo jiné také to, že dotazníková měření proběhla retrospektivně (ke konci sezóny) a sportovci (plavci) v něm měli vyjádřit již dřívější percipované očekávání, resp. míru sebevědomí. Z různých organizačních důvodů to jinak nešlo, ale zajisté to může být zdrojem málo kontrolovaných chyb měření. Nicméně autorka prokazuje schopnost kritického myšlení a dobrého předsevzetí.

Předložená práce splňuje požadavky na ni kladené a já ji doporučuji k obhajobě. Jako hodnocení navrhuji *výborně*.

Praha, 5,8, 2019

Jiří Šípek